

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνταχόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
ἔτησίᾳ δρ. 12.—	ἔτησίᾳ φρ. 15.—
ἑξάμηνος > 6,50	ἑξάμηνος > 8.—
τρίμηνος > 3,50	τρίμηνος > 4,50

ἡ συνδρομὰ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰουλίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 33

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Γιὰ μένα, οἱ Κυριακὲς αὐτὲς ἦταν καὶ τὰ μνημόσυνα τοῦ Βιτάλη. Ἐπαιζα ἄρπα καὶ τραγουδοῦσα σὰ νᾶταν μπροστὰ κι' ἐκείνους. Πῶς τὸν θυμούμουν τὸν καλὸ μου τὸν Βιτάλη! Ὅσο μεγάλωνα, μεγάλωνε κι' ὁ σεβασμὸς ποὺ εἶχα γιὰ τὴν ἀγῆνη του. Γιατὶ καταλάβαινα καλύτερα τὴν εὐεργέτην στάθην γιὰ μένα.

Δυὸ χρόνια, δυὸ ὁλόκληρα χρόνια πέρασαν ἔτσι. Κι' ἐπειδὴ ὁ πατέρας συχνὰ μ' ἐπαιρνε μαζί του εἰς ἀγορὰς, ὅπου δίναντε χοντρικῶς τὰ λουλούδια μας, — εἰς τὴν Προκυμαία τῶν Ἀνθέων, στὴ Μαγδαληνή, στὸ Σατώ-Ντώ ἢ στὰ διάφορα ἀγοπωλεῖα, — γινώρισα σιγα-σιγα τὸ Παρίσι καὶ κατάλαβα πῶς ἂν δὲν ἦταν μιά χώρα ἀπὸ μάρμαρο ὅλη καὶ χρυσάφι, ὅπως τὴ φανταζόμουν. Ἐνὰ φορὰ, δὲν ἦταν ὅμως καὶ τὸ ἀσπιοχώρι ἐκεῖνο ποὺ μοῦ παρουσιάσθηκε τόσο ἀπογοητευτικόν, ὅταν ἐπιστομπήκαμε ἀπὸ τὸ Σαραντὸν εἰς τὴν συνοικίαν Μουφφετάρ.

Εἶδα τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ Παλάτια τοῦ Παρισιῶ, μπῆκα σὲ μαρμάρεα, περπάτησα εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Σηκουάνα, εἰς τὰ βουλεβάρτα, εἰς τὸ κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, εἰς τὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ, εἰς τὴν Ἡλύσιαν βιβλίαν. Εἶδα ἀγάλματα. Στάθηνκα μὲ τὸν πατέρα μου μπροστὰ στὴν κίνησιν τοῦ ἀνδρός. Πῆρα μιά ιδέα πῶς εἶναι ἡ ζωὴ μιᾶς μεγάλης πρωτεύουσας.

Δὲν διδασκόμουν ὅμως μόνο ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐβλεπα στοὺς περιπάτους μου καὶ τὸ Παρίσι. Πρὶν γίνῃ περπατῆς γιὰ λογαριασμὸν τοῦ, ὁ πατέρας Ἀγκνὲν ἦταν κηπουρὸς στὸ βασιτικὸν Κῆπον· κι' ἐκεῖ γνωρίσθηκα μὲ γεωπόνους κι' ἀνθοκόμους ἐ-

πιστήμονες, ποὺ ἡ συναναστροφὴ τοὺς τοῦ ξύπνισε τὴν περιέργειαν νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ μαθαίνῃ. Γιὰ πολλὰ χρόνια, ἐξόδευσεν οἱ οικονομίαις τοῦ γιὰ νὰγοράξῃ βιβλία καὶ τὴν ὥρην τῆς ἐλευθερίας τοῦ γιὰ νὰ τὰ διαβάξῃ. Ὅταν παντρεύθηκε κι' ἔκαμε παιδιὰ, οἱ ἐλεύθερες ὥρες τοῦ ἔγειναν πρὸ σπάνιες. Γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸν ἐπιούσιον, ἀναγκάσθηκε νὰ παρατήρῃ τὰ βιβλία· μα δὲν τὰ πούλησε, οὔτε τὰ πέταξε· τὰ φύλαξε ἐν' ἀρμάρι, νὰ βρίσκονται.

Ὁ πρῶτος χειμῶνας ποὺ πέρασα μὲ τὴν οἰκογένειαν Ἀγκνὲν, ἦταν μακρὺς καὶ γιὰ πολλοὺς μῆνες ἀναγκασθήκαμε νὰ ἀνέλθουμε εἰς τὰ κηπουρικὰ ἐργασίαις ἢ νὰ μὴ

τίς βιασθοῦμε. Ἔτσι εἶχαμε καιρὸ καὶ, γιὰ νὰ περνοῦμε τὴν βραδίαν μας στὸ σπῆτι, κοντὰ στὴ φωτιά, βγῆκαν τὰ βιβλία ἀπὸ τὸ ἀρμάρι καὶ μᾶς μοιράσθηκαν. Τὰ περισσότερα ἦταν Γεωπονικά, Φυτολογικά καὶ μερικὰ ἱστορίαι ταξιδιῶν καὶ περιηγήσεων. Ὁ Ἀλέξης κι' ὁ Βενιαμὴν δὲν εἶχαν κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα τοὺς τὴν ἀγάπην γιὰ τὸ διάβασμα, καὶ τακτικά, κάθε βράδυ, ἀφοῦ ἀνοιγαν τὸ βιβλίον τοὺς, ἀποκειμιοῦνταν ἀπάνω στὴν τρίτη ἢ τὴν τέταρτη σελίδα. Ἐγὼ ὅμως ποὺ νύσταζα λιγώτερον ἢ εἶχα περισσότερην περιέργειαν, διαβάζα ὡς τὴν ὥραν ποὺ ἔπρεπε νὰ πλαγιάσω. Τὰ μαθήματα ποὺ μοῦ εἶχε

δώσει ὁ Βιτάλης, δὲν πήγαιναν χαμένα· αὐτὸ συλλογιζόμουν καί, καθὼς πλάγιαζα, πάντα θυμούμουν τὸν πρῶτον μου δάσκαλον μὲ γάπη κι' εὐγνωμοσύνη.

Ὁ πόθος ποὺ εἶχα νὰ μαθαίνω, θύμιζε στὸν πατέρα τὴν ἐποχὴν ποὺ ἔκοβε μιά δεκάραν ἀπὸ κάθε τοῦ γεῦμα γιὰ νὰγοράξῃ βιβλία· ἔτσι, σ' ἐκεῖνα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ ἀρμάρι, προστέθηκαν καὶ μερικὰ ἄλλα, ποὺ μοῦ φερεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ ἐκλογὴ τοὺς γίνονταν εἰς τὴν τύχην ἢ μόνον ἀπὸ τὸν τίτλον· πάντα ὅμως βιβλία ἦταν κι' ἂν ἔφεραν τότε κάποια ἀτάξια στὸ ἀνοδὴγητο μυαλὸν μου, ἢ ἀτάξια αὐτὴ ἀργότερα ἔφευγε κι' ὅ,τι καλὸ εἶχαν μέσα τοὺς, μοῦ ἔμεινε καὶ μοῦ μένει. Τόσο εἶναι ἀλήθεια πῶς κάθε ἀνάγνωσμα ὠφελεῖ.

Ἡ Λίζα δὲν ἤξερε γράμματα· μα ἐπειδὴ μ' ἔβλεπε νὰ πέφτω μὲ τὰ μουτρα στὰ βιβλία, κάθε φορὰ ποὺ εἶχα μιά ὥραν ἐλευθερίαν, μπῆκε σὲ περιέργειαν νὰ μάθῃ τί με τραβοῦσε τόσο. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔπαιρνε τὰ βιβλία, γιὰτί μ' ἐμπόδιζαν νὰ παίξω μαζί της· ὅμως πῶς ἐγὼ πάντα ξαναγύριζα ἐπ' αὐτά, μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς τὰ διαβάξω κι' ἔπειτα νὰ τὴν μάθω νὰ τὰ διαβάξῃ κι' αὐτή.

Ἦταν τόσο ἐξυπνὴ, ὥστε δὲν

«Κι' ἐπαιζα γιὰ νὰ χορεύουν τὰ παιδιὰ.» (Σελ. 251, στ. α')

δυσκολεύθηκα να το κατορθώσω. Τα μάτια βοηθούσαν ταυτιά. Προτιμούσε όμως πάντα να της διαβάζω και νακούνη ή κάποτε να διαβάζω αυτή και νακούνη εγώ. Έτσι βρισκόμαστε σε δουλειά κι' οι δυο μαζί κι' αυτό ήταν καινούργιος δεσμός μεταξύ μας. Σε λίγο, δεν την τραβούσαν ούτε τα παιχνίδια ούτε οι φλυαρίες της καθημερινής συναναστροφής. Αγάπησε το διάβασμα κι' εύρισκε 'ς αυτό και διασκέδαση και τροφή. Πόσες ώρες περάσαμε έτσι: εκείνη καθισμένη αντίκρυ μου, με τα μάτια της καρφωμένα πάνω μου, κι' εγώ να διαβάζω! Συγγεν σταματούσα σε λέξεις ή φράσεις που δεν τις καταλάβαινα, και την κοίταζα. Μένανε έτσι λίγες στιγμές, ως να βρούμε το νόημα, κι' άμα δεν το βρίσκαμε, μου έγραφε να εξακολουθήσω μ' ένα κίνημα σά να λέγε: «δεν πειράζει, αργότερα». Την έμαθα επίσης να ζωγραφίζει, όσο τουλάχιστο ζωγραφίζα κι' εγώ.—Χρειάστηκε πολλές καιρές και κόπος γι' αυτό, μα το κατόρθωσα. Συνεννοούμαστε, βλέπεται, κι' αυτό ήταν το σπουδαιότερο. Ω τι χαρά όταν μπόρεσε να χαράξει λίγες γραμμές και να παραστήσει εν' αντικείμενο σε τρόπο που να το βλέπης ο άλλος και να το γνωρίζη! Ο κύρ Πέτρος μ' έφίλησε

— Μπράβο, παιδί μου, είπε. Κάτι ήξερα εγώ που σκέφτηκα να σε πάρω, Κι' ή Λίτσα θα σου το πληρώσει αυτό αργότερα. Αργότερα, δηλαδή όταν θα μιλούσε γιατί πάντα είχαν αυτή την ελπίδα. Μόνο που οι γιατροί τους είχαν πη, πως για την ώρα δεν μπορούσε να γίνη τίποτα. Έπρεπε να περιμένουν την ευκαιρία, κάποια μεγάλη συγκίνηση, κάποια κρίση.

«Αργότερα» μου έγραφε λυπητέρα κι' ή ίδια, όταν της έλεγα τα τραγούδια μου. Θέλησε να μάθω να τα παίζω στην άρπα και γρήγορα τα δάκτυλά της συνήθισαν να μιμούνται τα δικά μου. Φυσικά δεν μπορούσε και να τα τραγουδή, κι' αυτό την επίκρανε. Πολλές φορές είδα στα μάτια της δάκρυα που μαρτυρούσαν τη λύπη της. Στην αγαθή της όμως και γλυκειά φύση, η λύπη δεν στέκονταν πολύ. Σκούπιζε τα μάτια της και με καρτερικό χαμόγελο μου έγραφε: «Αργότερα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Διασκορπισμός

Ο κύρ Πέτρος Άγκνεν με είχε σαν παιδί του, τα παιδιά του σαν αδελφια τους, κι' ίσως θάμενα για πάντα στην Γκλασιέρα, αν δεν έρχονταν άξαφνα μια συμφορά ναλλάξει πάλι τη ζωή μου. Θέλεγε κανείς πως αυτή ήταν ή Μοϊρά μου, ή κακή μου Μοϊρά: να μη μπορώ να μείνω πλέον καιρό ευτυχής και τη στιγμή ακριβώς που θεωρούσα τον εαυτό μου ήτυχο κι' ασφαλισμένο, να ξαναρχίζομαι πάλι, από περιστατικά άθελγητα κι' άπρόοπτα, στην πρώτη τυχοδιωκτική μου ζωή...

Ήταν ημέρες, ήταν στιγμές που, καθώς

συλλογίζομαι μονάχος μου, έλεγα: «Είσαι πάρα πολύ ευτυχής, παιδί μου. Αυτό δεν θα βαστάξη!»

Πώς, από τι θάρρουνταν ή δυστυχία, ξεν τώξερα. Ήμουν βέβαιος όμως, πως έτσι ή αλλιώς θάρρουνταν.

Αυτό πολύ συχνά μ' έκανε μελαγχολικό από τάλλο μέρος όμως είχε και το καλό του, γιατί, για ναποφύγω αυτή τη δυστυχία, έκανα τη δουλειά μου όσο μπορούσα καλύτερα, σά να φανταζόμουν πως από δικό μου λάθος θα δυστυχούσα.

Μα όχι, δεν ήταν από λάθος δικό μου και μόνο 'ς αυτό το σημείο γελιόμουν γιατί ή δυστυχία ήλθε:

Είπα πως ο πατέρας καλλιεργούσε βιολέττες. Οι κηπουροί των περιχώρων του Παρισιού εύδοκίμουν 'ς αυτή την καλλιέργεια κι' απόδειξες τα μεγάλα εκείνα κλαδιά, τα στολισμένα με λουλούδια από πάνω ως κάτω, που κουβαλούσαν στην Άγορά τον Άπριλ και το Μάη. Η μόνη να πούμε ειδικό της που χρειάζεται να χη ο καλλιεργητής των βιολεττών, είναι να γνωρίζη τα φυτά που κάνουν διπλά λουλούδια, γιατί τα μονά δεν έχουν αξία.

Έπειδή όμως οι σπόροι που φυτεύουν, ανάκατα, δίνουν άλλοι διπλά κι' άλλοι μονά, σχεδον μισά και μισά, το μεγάλο συμφέρον των κηπουρών είναι να μην κρατούν, παρά μόνο τα πρώτα, αλλοιώτικα θάτρεχαν τον κίνδυνο, τη στιγμή του ανθίσματος, δηλαδή ύστερ' από ενός χρόνου κουραστική και πολυέξοδη καλλιέργεια, να αναγκασθούν να πετάξουν από τα φυτά τους ένα πενήντα τοις εκατό. Λίγοι κηπουροί ξέρουν να κάνουν αυτό το ξεχωρίσμα στην ώρα του, από μερικά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που παρουσιάζουν τα φυτά σαν είναι μικρά. Είναι μάλιστα μυστικό, που το κατέχουν μερικές οικογένειες. Γι' αυτό, όταν οι άλλοι κηπουροί χρειάζονται να ξεχωρίσουν τα μονά από τα διπλά, προσκαλούν κανέν' από εκείνους που ξέρουν το μυστικό, απαραίλλακτα όπως θα προσκαλούσαν ένα γιατρό ή ένα κτηνίατρο.

Ο κύρ Πέτρος Άγκνεν ήταν ένας από τους καλύτερους ξεχωριστές του Παρισιού. Γι' αυτό, την εποχή του ξεχωρίσματος γύριζε δεξιά κι' αριστερά απ' το πρωί ως το βράδυ. Άσχημο αυτό για μās, και προπάντων για την καίμενη τη Στεφανία. Γιατί 'ς αυτές τις βίβλιντες, πάντα τρατάρουν ένα ποτήρι κρασί, κάποτε δυό, κάποτε και τρία κι' έτσι, αφού πήγαινε σε δυο-τρεις κηπουρούς, ο πατέρας γύριζε στο σπίτι με κόκκινη μύτη, με μπερδεμένη γλώσσα και με χέρια τρεμουλιαρικά...

Ποτέ ή Στεφανία δεν πλάγιαζε πριν γυρίση, κι' όταν ακόμα γύριζε άργα, πολύ άργα.

Τότε, αν ξυπνούσα ή αν με ξυπνούσε ο θόρυβος που έκανε, άκουγ' από την κάμαρά μου τη συνομιλία τους.

— Γιατί δεν πλάγιασες; έλεγε ο πατέρας.

— Για να μη χρειάζουσιν τίποτα...

— Θέλεις να μου κάνης το χωροφύλακα, αυτό είναι!

— Μ' αν κοιμούμουν, με ποιόν θα μιλούσες;

— Θέλεις να ιδής αν περπατώ ίσια, ε; κοιτάξε λοιπόν! Βάζω στοίχημα να πάω ως την πόρτα των παιδιών, χωρίς να βγώ απ' αυτή τη γραμμή των πλακών.

Άκούγουνταν τότε κρότος παραπατημάτων στην κουζίνα κι' έπειτα σιωπή.

— Τι κάνει ή Λίτσα; ρωτούσε σε λίγο.

— Κοιμάται. Μην κάνης κρότο, σε παρακαλώ.

— Έγώ κρότο; εγώ περπατώ ίσια!..

— Ορίστε μας!.. Και τι είπες που δεν ήλθα να δειπνήσω;

— Τίποτα. Κοίταξε τη θέση σου.

— Ά, κοιτάξε τη θέση μου...

— Ναί.

— Πολλές φορές; την κοιτάξε πολλές φορές;

— Ναί! την κοιτάζε όλοένα.

— Και τι έλεγε;

— Τα μάτια της έλεγαν πως έλειπε.

— Σε ρώτησε γιατί έλειπα και της είπες πως ήμουν με φίλους;

— Όχι, τίποτα δε μ' έρώτησε και τίποτα δεν της είπα. Ήξερε καλά που ήτουν.

— Ά, ήξερε... Και κοιμήθηκε χωρίς;

— Όχι! δεν είναι ένα τέταρτο που την πήρε ο ύπνος. Ήθελε να σε περιμένη.

— Έτσι όμως δεν θα την άφισες...

— Έγώ δεν ήθελα να σε ιδή να γυρίζεις έτσι...

Πάλι σιωπή, και σε λίγο:

— Στεφανίτσα μου, είσαι καλό κορίτσι... Να σου πω, αύριο θα πάω στο Λουζότη. Σου όρκίζομαι όμως, άκοις: σου όρκίζομαι πως θα γυρίσω χωρίς. Δε θέλω να χάνης σου τον ύπνο σου για να με περιμένης, δεν θέλω να κοιμάται ή Λίτσα λυπημένη.

Μα του κάκου οι όρκοι κι' οι καλές υποσχέσεις! Το ίδιο έπινε και το ίδιο άργοπορούσε και την άλλη μέρα. Στο σπίτι, ή Λίτσα ήταν παντοδύναμη! Έξω ο πατέρας της την ξεχνούσε. Κι' έλεγε:

— Το πρώτο ποτήρι, βλέπεις, το πίνει κανείς έτσι, για να μη δυσχεραίνεται τους φίλους! το δεύτερο το πίνει γιατί ήπτε το πρώτο! τρίτο αποφασίζει να μη πιή, μα το ποτό φέρνει δίψα! έπειτα το κρασί κτυπά στο κεφάλι! ξέρεις, άμα είναι κανείς στο κέφι, ξεχνά τις πίκρες! δεν συλλογίζεται πιά τους δανειστές! όλα τα βλέπει ήλιοφωτισμένα! και πίνει, να!

Πρέπει να πω πως αυτά δεν γίνονταν συχνά. Έπειτα ή εποχή του ξε

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

(Συνέχεια και τέλος* Γδε σελ. 251)

«Να την προσβάλω έτσι βαρειά, μπροστά σε τόσα κορίτσια κι' αυτή τόσο εύκολα και τόσο πρόθυμα να συχωρέση!...

«Άχ, αυτό δε θα μπορούσα να το κάνω εγώ, ώρισμένως. Η ψυχή μου ήταν πολύ πιό ταπεινή από της Σοφούλας και γι' αυτό δε μπορούσε εύκολα να χωνέψη της άλλης την υπερηχγή. Έτσι μου πέρασε ή υποψία πως ή Σοφούλα δε μ' είχε συχωρέσει αληθινά, παρά πως το είχε κάμει για να δώση τέλος στη δυσάρεστη σκηνή που συνέβαινε σπίτι της κι' ακόμα για να επιδειχτή γενναϊόψυχη.

«Από ντροπή στον ίδιο τον έκυτό μου, μπόρεσα να έμποδίσω την κακιά υποψία να ριζώση μέσα μου. Σε λίγες μέρες πήγα πάλι στην Σοφούλα. Δε με υποδέχτηκε με τη συνειθισμένη της ευθυμία και για μια στιγμή το κατσουφιασμένο της πρόσωπο μου ξαναθύμισε την κοιμισμένη υποψία μου. Μα είχα γελασθή. Όχι θυμωμένη μαζί μου, παρά λυπημένη υπερβολικά ήταν ή φίλη μου. Και ή αιτία της λύπης της ήταν σπουδαία: Φαντάσου πως ή ωραία πρασινάδα που της είχα χαρίσει ξεράθηκε ολότελα, άξαφνα κι' ανεξήγητα!

«— Δε θα την πότιζες, είπα στη Σοφούλα.

— Τί λές! Τακτικώτατα, χάραμα και βραδάκι, όπως μου 'χες παραγγείλει.

«Τέτοια προσινάδα, έτσι ζωρή, τόσο καλά πιασμένη και να ξεραθή έντελως, ενώ την πρότρεχαν, σε μια εβδομάδα μέσα!... Ά, μα χωρίς άλλο, κάποια υπερφυσική αιτία είχε ενεργήσει θα-πέρα!.. Κι' άξαφνα μια σκέψη με τάραξε σύσσωμη και μ' έκαμε να φωνάξω:

«— Εξέρω γω πως ξεράθηκε!...

«— Πώς λοιπόν; κατάπληκτη και περίλυπη μ' έρώτησε ή Σοφούλα.

«— Πώς; ξανάπα μ' έβαψα. Και τάχα έχεις ανάγκη να σου το μάθω, πως το μίσος σου 'ς έμε και 'ς ό,τι δικό μου, εξ αίτίας έκεινών που γίνηκαν στη γιορτή σου, σά δηλητήριο την ξέρανε;

«Η κατάπληξη κράτησε άρωνα την Σοφούλα, κι' εγώ τη σιωπή της θαρρόντας όμολογία, πρόσθεσα:

«— Κι' όμως υποκρίθηκες πως με συχωρέσες... Γιατί να πής ψέματα;

«Άρρητε ή φίλη μου ένα «ά!» που ήταν πιά κραυγή σπαραγμού κι' όχι έκπληξωος, και μούπε:

«— Πώς μπορείς να λές τέτοια λόγια; Έγώ δεν έμειψα ποτέ. Και σένα προχθές σε συχωρέσα μ' όλη μου την καρδιά, όχι μονάχα γιατί γνωρίζομαστε χρόνια, ή γιατί λίγο πριν κανείς το κακό, με το δώρο σου και με τις εύχες σου μούδειξες πως έχεις καλή καρδιά και μάγαπας, αλλά κυρίως γιατί είδα πως

εκατάλαβες εύθους τ' άδικό σου και μετανόησες. Και τώρα έλπίζω πως γρήγορα θα καταλάβης πως δεν πρέπει να πιστεύης ό,τι είπες πρό όλίγου. Κι' άλλη μια φορά σε συχωρώ μ' όλη μου την ψυχή.

«Δι' ύτερη φορά ταπεινόνουμουν μπροστά στην άνώτερη φύση της Σοφούλας.

«— Πώς λοιπόν ξεράθηκε; μουμούρισα δειλά, έτσι για κάτι να πω.

«— Έλα, εξήγησέ μου το και μένα αυτό το μυστήριο, που μ' έκαμε τόσο να κλάψω, ξανάπε ή Σοφούλα.

«— Να σάς το εξηγήσω εγώ, παιδιά μου, άκούστεκα τότε μια φωνή, γιατί εγώ, σαν παπās πούμαι, τα νοιώθω καλύτερα τα μυστήρια.

«Ήταν ο μακαρίτης ο πατερ-Θεόδωρος, (την εύχή του ναχουμε), ο πατέρας της Σοφούλας. Είχεν άκούσει από το διπλανό δωμάτιο που καθότουνε, όλη μας την όμιλία και, τη στιγμή που μās είδε στ' άδιέξοδο, έτρεξε αυτός να μās δώση την εξήγηση. Μās είπε λοιπόν πως ή πρασινάδα δεν ξεράθηκε γιατί ή Σοφούλα μ' έμψούσε, παρά γιατί εγώ που της την είχα χαρίσει, δεν κατόρθωσα να σεβασθώ όπως έπρεπε τη φίλια που για δείγμα της χαρίζα το δώρο, και μ' ένα μου άπερίσκεπτο λόγο λύπησα τη Σοφούλα.

«Έτσι είπε ο πατερ-Θεόδωρος. Κι' ύστερα, σαν παπās που ήταν, έκαμε και μια παραβολή. Είπε δηλαδή πως το ίδιο που συμβαίνει στα δώρα, όταν τα χαρίζουμε μόνο για να κάνουμε φιγούρα, ή όταν, αφού τα χαρίσουμε, δεν φερθούμε έτσι που ν' αξίζη να υπάρχουν, το δώρο μας, το ίδιο συμβαίνει και με τις προσευχές μας στο Θεό. Γιατί κι' ή προσευχή είναι ένα λουλούδι της καρδιάς, ένα δείγμα αγάπης, που έχουμε για το Θεό. Άμα λοιπόν προσευχόμαστε από ψυχή συνήθεια, ή άμέσως ύστερα από όλόθερμη προσευχή, ξεχνάμε πως υπάρχει Θεός, και με καμμία μας κακή πράξη κάθε άλλο παρ' αγάπη 'ς αυτόν δείχνουμε, ή προσευχή μας αυτή μαραινεται πολύ πριν φθάσει στον ούρανό».

— Πείστηκες τώρα, παιδί μου, μ' έρώτησε στο τέλος ή γιαγιά, πως άμα κάνης δώρο, το ίδιο κι' άμα λαβαίνης, όρείλεις να προσέχης;

«Ε, μα φυσικά! ύστερα απ' όλ' αυτά που μου διηγήθηκε ή γιαγιά, πείστηκε κι' εγώ.

E. A.

ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

(του Α. Lichtenberger)

— Μαμά, λέγει η Λίνα, τώρα που μεγάλωσα, ήθελα πολύ να σε βοηθούσα στις δουλειές.

Η μαμά χαμογελάει με το αγαπημένο της χαμόγελο, που φαίνεται σαν κουρασμένο και της γεμίζει το πρόσωπο μ' ένα σωρό ζαρωματίες.

Αλήθεια θα χρειαζότανε καμιά φορά να την βοηθούσαν. Κουράζεται τόσο πολύ! Τρώγει τα χέρια της όλη μέρα στις βαριές δουλειές του σπιτιού και χύνει το φως της στα ραψίματα το βράδυ. Μά η Λίνα είναι τόσο μικρούλα!

Ο τι έκλεισε τα όχτω!

Μπα! τί λέτε, καλέ; όχτω χρόνια είναι μια ηλικία σεβαστή! "Ας τη δοκιμάσουν τη Λίνα και θα ιδούν!

— Μου επιτρέπεις, μαμά, να μείνω να μπαλώσω μαζί σου απόψε; Οά ιδής τί μπορεί να κάμω.

Η μαμά κουνάει αρνητικά το κεφάλι της μ' ένα ήσυχο κίνημα. "Οχι, όχι! η Λίνα έχει ανάγκη από ύπνο. Κάλι πρέπει να κοιμηθῇ νωρίς. Η Λίνα αναστενάζει.

— "Αφες με τουλάχιστο να πάγω να ψωνίσω από τον μπακάλη. Έπυ είσαι συναχωμένη. Κι' έξω βρέχει.

Η μαμά βήχει, μ' αλάτι της γνέφει πώς δε γίνεται. Η Λινούλα είναι μικρούλα ακόμα. Μόνο οι μεγάλοι μπορούν να γυρνούν στο δρόμο με βροχή. Έπειτα, ο μπακάλης δε δίνει στα μικρά παιδιά που δεν ξέρουν να ψωνίσουν και μπορούν να χάσουν τα λεπτά και τα ψώνια.

Το μουτράκι της Λίνας στραβομουτσονιάζει και, από την επιθυμία της να κλάψη, τρέμουν τα χείλη της.

Η μαμά που είναι τόσο καλή, βλέπει τη λύπη της και της λέγει γλυκά:

— "Αφού είσαι τόσο φρόνιμη κι' έχεις όρεξη να με βοηθήσεις, θα καθίσω να γράψω φρόνιμα τα μαθηματά σου και θα χης το νου σου στη φωτιά. Οά ρίξης σε λιγάκι κανένα ξύλο να μη σβύση. Και έτσι, χάρις στην κορούλα μου, θα βρω ζεστασιά σαν θα γυρίσω από το κρύο και τη βροχή.

Η Λίνα δεν αποκρίνεται, μ' αθαρῶ πώς κατέβασε τα μούτρα. Παίρνει όμως το τετράδιό της και κάθεται μπρος στο τραπέζι της. Η μαμά καμώνεται πώς δε βλέπει τίποτα, τη φιλάει στο κούτελο, ρίχνει ένα σάλι στη ράχη της, παίρνει το καλάθι για τα ψώνια και ανοίγει την πόρτα. Πριν να βγῇ της παραγγέλλει ακόμη μια φορά:

— Το νου σου στη φωτιά, Λινούλα μου. Έτσι θα μού δώσης και σύ βοήθεια.

Σπουδαία βοήθεια! Η Λίνα τώρα

που έμεινε μονάχη, το λέγει ξανά και σηκώνει τους ώμους της με περιφρόνηση. Κοιτάει κει, καλέ, να την μεταχειρίζονται πάντα σαν να μην ήταν αξία να κάνη τίποτα. "Αν ήταν δυνατό, έτσι της έρχεται να θυμώσει με τη μαμά της που τόσο είναι γελασμένη για λογαριασμό της.

Και βέβαια γελασμένη είναι η μαμά. "Α, η Λίνα δεν είναι όπως την νομίζουν. Τί κρύα αλήθεια! Είναι να τους λυπάται κανείς! Να νομίζουν πως μόνο ένα πολλαπλασιασμό είναι αξία να κάνη η να ρίξη ένα ξύλο στη φωτιά! Ποιος; Η Λίνα, που αν ήθελε, θα μπορούσε να κάνη εξαίρετα ένα σωρό άλλες δουλειές πολύ πιο σοβαρές και πολύ πιο ωφέλιμες:

Να ράψη, να ψωνίση, να βράση τη σούπα, και να ψήση και το ψητό ακόμα, στην ανάγκη. Αμ' τί; δύσκολο πράγμα, βλέπεις, να πάρης ένα κομμάτι κρέας εκεί δα και να το βάλης στο ρουφνο.

Κι' όλα αυτά θα ήταν τόσος κόπος κερδισμένος για τη μαμά. Μά δε θέλουν ν' αναγνωρίσουν την αξία της Λίνας, ούτε την προθυμία της. Και όμως, κι' ο ίδιος ο μπαμπάς το είπε, πώς μπορεί να κάμη και καλύτερα. Νά, προχτές, που έμεινε στο σπίτι γιατί ήταν αδιάθετος, είπε πώς η Λίνα είναι μια έξοχη νοσοκόμα.

Έπειτα, στο σχολείο έχει την καλύτερη φωνή. "Ας την αφήσουν να βγῇ στο Θέατρο, σαν την ωμορφη αυτή κυρία, που θαυμάζουν το πορτραίτο της στο πρόγραμμα, και να δῇτε τί λεπτά που θα βγαζε. Οά μπορούτε να αγοράση ένα περιβολάκι. Μπορεί να γινότανε και πολύ-πολύ πλούσια. Έβρουν τί ταλεντα κρύβει μέσα της; "Ας την αφήσουν να κάμη και θα ιδούν... Και καμιά φορά ίσως την ιδούν να γυρίση σπίτι της μέσα σε χρυσό αμάξι, με τις τσέπες της γεμάτες χρυσάρι! Και τότε θα ιδῇτε πώς θα ξεκουραστούν και ο μπαμπάς και η μαμά! Και πόσο περήφανοι θάνα για τη Λίνα τους! Και πώς θα τη φιλόνη και θα της λέν ευχαριστώ με γλυκειά ρωνούλα... με φωνή πιο γλυκειά απ' αυτήν που της μουρμουρίζει τώρα στ' αυτιά της:

— Μά τόσο μεγάλα και δύσκολα είναι τα γραπτά σου σήμερα, Λινούλα μου;

Μπα, η μαμά γύρισε κιόλα! Η Λίνα απελπισμένη ξυπνάει από τονειρό της. Μπροστά της το τετράδιο είναι κάτασπρο, και στο τζάκι, όπου με αγωνία πέφτει το μάτι της, η φωτιά έχει σβύσει.

Με την ίδια φωνή, τη γλυκειά, της λέγει η μαμά:

— Γρήγορα, αγάπη μου, να κερδίσης το χαμένο καιρό.

Και πηγαίνει να γονατίση μπρος στο τζάκι.

— Τέσσερις οι όκτω, τριάντα δύο. Γράφω δύο, κρατώ τρία. Μία οι τρεις, τρεις και τρία... και τρία... και τρία...

"Αδικοα κουράζεται η Λίνα. Οι αριθμοί χορεύουν μπρος στα μάτια της. Η καρδιά της είναι πολύ φουσκωμένη.

Πίσω της ακούει τη μαμά της που ετοιμάζει προσανάματα—που στοιχίζουν τόσο ακριβά—που μαζεύει χαρτιά, τρίβει ένα σπύρο... "Αχ Θεέ μου! να πιάση με το πρώτο!

Η μαμά φυτάει με προσοχή τη μικρή φλόγα που αναδίνεται. Και—είναι άραγες εξ αιτίας της στάχτης, η γιατί κρύωσε πάλι έξω στη βροχή;— αρχίζει να βήχη ένα βήχα ξερό που τόσο την πειράζει. Κι' ο γιατρός που της είπε να μη βήχη!

Κι' όλα αυτά εξ αιτίας της Λίνας που είχε τόσο ωραίες ιδέες στο μυαλό της και που δε στάθηκε αξία να ρίξη ένα ξύλο στη φωτιά, μόνο την άφησε και έβυσσε, ούτε να κάνη τον πολλαπλασιασμό της.

Και ξαφνικά ένα μεγάλο αναρπύλη το ξεσπάει μέσα στη μικρούλα την κάμαρα. Κλαίει η Λίνα απαρηγόρητη.

Μπρος στη φωτιά, που σπιθοτρίζει μες στο τζάκι, η μητέρα πήρε τη Λίνα στα γόνατά της. Δεν βήχει πια η μαμά και παρηγοράει τη μικρούλα της.

Μεγάλοι και μικροί, όλοι έχουμε τα χρέη μας, ανάλογα με τη δύναμή μας. "Ας αρχίσουμε να κάμουμε με θάρρος τα μικρά κι' έτσι θα φτάσουμε και στα μεγάλα. Και το πιο ωμορφο όνειρο, είναι ένα όνειρο μονάχα, μιά σαπουνόφουσα, που χάνεται και σβύνει. Μά κάθε χρέος καμωμένο είναι μιά δύναμη. "Αν από το πιο μικρό παιδί, ως τον παντοδύναμο μονάρχη, ο καθένας έκανε μόνο ό,τι έπρεπε να κάνη, θα στείρευαν σχεδόν οι βρύστες του κακού.

Πριν από κάθε τι, καθένας να κάνη τη δουλειά του.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΘΙΑΣΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Δραματάκι

εις τρεις πράξεις μ' επίλογο

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ!

Αύριον Κυριακήν, 5 1/2 μ. μ.

"Απογευματινή χάρι των Οικογενειών των συνδρομητών της « Διαπλάσεως ».

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ο. LE ROY]

Α'. (Συνέχεια)

Γιατί τέτοιοι χωρίς άλλο θα ήταν οι ιδιαίτεροι, οι διαλεκτοί φίλοι του μαρκησιού 'Αρλεκίνου και του πρίγκηπα Ραντί-Γκρί. Ποιος ξέρε; μάλιστα μη δεν έφερναν εν κόνι το στην έσπερίδα τους και κανένα πρίγκηπα από βασιλικό αίμα, κανένα ξάδελφο, θείο ή και γιό του Βασιλιά!..

Μπα! γιατί όχι; "Ολα μπορούσε κανένας να τα περιμένει από ανθρώπους που είχαν τα διαμάντια σε στραγάλια και τόσα χρυσωρυχεία στην 'Αφρική!.. "Επειτα, και το μαύρο χρώμα που σκέπαζε το πρόσωπο του Ραντί-Γκρί, δεν μπορούσε ναταν απλή μάσκα, γιά να τον κρύβη και να διατηρή το εν κόνι το του καλύτερα; "Ακόμα δεν είχε φωτισθῇ στην έντέλεια το μυστήριο το περιήρημου Σιδηρού Προσωπείου... (*)

Ποιος ξέρε; μήπως ο αυτοκαλούμενος 'Ιταλός μαρκήσιος δεν ήταν κι' αυτός, σαν τον δεσμότη του γρουριού Πινιέρολ, ήρωας κανένος σκοτεινού δράματος, από 'κεινα που συμβαίνουν κάποτε στις βασιλικές οικογένειες;.. Κι' ο Κάσσανδρος λοιπόν, απλώς άττος του Παρισίου, θα βρίσκονταν έτσι ανακατευμένος 'ς αυτό το δράμα, θα γίνονταν, χάρις στο γαμπρό του, κάτοχος ενός πολιτικού μυστικού και, γιά να εξασφαλίσουν ή νάνταμείψουν την εχεμυθειά του, θα τον έκαναν σε λίγο ευγενή;

Γιατί όχι; Ο κ. κόμης Κάσσανδρος! "Η ο κ. μαρκήσιος!... "Η και ο κ. δούξ!... Ναι, ναι! ο κ. δούξ Κάσσανδρος! "Ετσι κτυπούσε καλύτερα στ' αυτί. Και βέβαια που δεν θα μπορούσαν ναρνηθούν ένα τίτλο στον πενθερό ενός βασιλόπουλου!.. Καί, το σπουδαιότερο, δεν θα του κόστιζε πεντάρα... Γιατί αν ήταν να τον αγοράση, όπως το κάνουν οι περισσότεροι νεόπλουτοι άστοι, ο κ. Κάσσανδρος δεν θα τον ήθελε ποτέ. Χάριμά τους! "Α, όλα κι' όλα, μόνο να μη του πούν να πληρώση. Και τί; "Ενα παληοτίτλο! Μά τι αξία θα είχε λοιπόν; Οι τιμές είναι αέρας! η πρέπει να δίνονται χάρισμα, η να λείπουν.

Τέλος πάντων, ως τώρα, ο πιο ευχαριστημένος απ' όλους ήταν ο γέρο-φιλάργυρος.

(*) Masque de fer ή l'homme au Masque de fer. "Αγνώστος, φυλακισμένος πρώτα στο φρούριο Πινιέρολ και κατόπι στη Βασιλίλη, από το 1679 ως το 1703. Τον ανάγκαζαν να φορή πάντα προσωπίδα ώστε δεν ήθεραν τα μούτρα του ούτε οι δεσμοφύλακες. Πολλά έλέγοντο γιά τον μυστηριώδη αυτόν φυλακισμένο. Γενικός έπιστάτης πώς ήταν κάποιος διδύμος άδελφός του Λουδοβίκου ΙΔ', νεότερος όμως ιστορικός έρευνες το άρνευσαν.—Σ. τ. Μ.

γυρος. "Οσο γιά την Κολομπίνα, ο πατέρας της, άπορροφημένος απ' τα φιλόδοξα όνειρα, δεν έδλεπε καθόλου πώς χλώμιαζε κι' αδυνατίζε όλοένα και πώς η πρόσκληση των ευγενών νοικάρηδων, αντί να τη χαροποιήση, αύξησε ακόμα τη λύπη της.

"Ωστόσο, κι' από τα δυο μέρη, έτοιμάζονταν γιά την έσπερίδα.

Μόνο ο Πιερρότος εξακολουθούσε να κάνη τον αδιάθετο και δεν είχε φανερώσει ακόμα την άπόφασή του.

Το πρωί της «μεγάλης ήμέρας» άνεδηκε στη σοφίτα του γέρου του φίλου, του μπάρμπα-Μιστανφλουτού και του έκομολογήθηκε την ήμηχανία του, ζητώντας συμβουλή. — Σε συμβουλεύω να δεχθῇς την πρόσκληση, του είπε ο γέρος, δεν πρέπει να φανῇ πώς άφίνεις τον άγώνα.

*"Εξη σκίες, σιωπηλές, βουβές, γλύστησαν τον κήπο..."

Η άπουσία σου θάπέλιζε όλως διόλου την Κολομπίνα. "Επειτα, έχω σαν ένα προαίσθημα, πώς στην έσπερίδα αυτή πολλές εκπλήξεις μάς περιμένουν. Οι άλλόκοτοι αυτοί νοικάρηδες, βλέπεις, μού φαίνονται όλοένα πιο ύποπτοι.

— "Αλήθεια, μπάρμπα; —Ναι, παιδί μου. Και ίσα-ίσα που ετοιμαζόμουν να κατέβω στην κάμαρά σου, γιά να σου πω τί ανακάλυψη έκαμα άπόψε.

— Σπουδαία, ε; — Πολύ! Στην ήλικία μου, ξέρεis, οι άνθρωποι δεν παρακοιμούνται, και στη σιωπή της νύκτας, στο σκοτάδι, ταύτι ακούει και τους παραμικρότερους κρότους, πολύ πιο εύκολα παρά την ήμέρα.

— "Απόψε λοιπόν;..

— Ναι... άπόψε λοιπόν, κατ' τις δυο από τα μεσάνυχτα, όταν σηκώθηκα νάνοίξω της Ψήφιας που νιανούριζε γιά να βγῇ έξω, μού φάνηκε πώς άκούσα από κάτω μου ένα έλαερρό τρίξιμο σαν εκείνο που κάνει ένας άνθρωπος όταν περπατῇ προσεκτικά σε παρκέτο. Στάθηκα κι' άκροασθηκα λίγες στιγμές. "Εγινε πάλι άκρα ήτυχία. "Επειτα ξανάκουσα το ίδιο τρίξιμο και συγχρόνως έν άνεπαίσθητο σχεδόν ψίθυρο συνομιλίας.

— Ποιοι ήταν;

— Στάσου! Σκέφθηκα τότε να καταιβώ μερικά σκαλιά και έτσι μπόρεσα να ιδώ δυο σκίες, δυο ανθρώπους, να σταματούν απέξω από την πόρτα των καινούργιων νοικάρηδων κι' άμέσως να γίνονται άφαντοι.

— Και τί συμπεραίνετε άπ' αυτό, κύριε Μιστανφλουτέ;

— Μά τί θέλεις να συμπεράνω, παιδί μου, γι' ανθρώπους που τριγυρίζουν τέτοια ώρα στο διάδρομο ενός σπιτιού, ενώ όλοι νομίζουν πώς κοιμούνται; "Εχω την ιδέα πώς αυτοί είχαν βγῇ έξω, ποιος ξέρε; γιά ποιά βρωμοδουλειά, και μόλις γύρισαν εκείνη την ώρα.

— Μυστήριο!

— Αυτό το μυστήριο πρέπει να διαφωτισθῇ, αγαπητέ μου Πιερρότε! Και μού φαίνεται πώς αν το κατορθώσης, θα προκύψουν πολύ σπουδαία πράγματα!

— Ποιος ξέρε;.. Μά μπορεί να είναι κανένας βέβαιος, πώς είχαν βγῇ γιά βρωμοδουλειά; Γιά κλεψιά παραδείγματος χάρι;.. Δεν μπορεί να ήταν σε καμιά διασκέδαση;

— "Α, φίλε μου Πιερρότε! Οι άνθρωποι δεν γυρίζουν από διασκέδαση με τόσο προσοχή και προφύλαξη! Δεν πιστεύω δα πώς αυτοί περπατούσαν έτσι σιγά, γιά να μην ξυπνίσουν τη γάτα μου!..

— "Εχετε δίκιο!.. Πολύ ύποπτο αυτό! "Εδω κάτι τρέχει... "Απόψε θάρθω κι' εγώ μαζί σας, στη γιορτή τους. Αύριο όμως δεν θα κοιμηθῇ καθόλου. Οά μάθω που πηγαίνουν την νύκτα, έστω κι' αν γίνη ανάγκη να τους ακολουθῶ ως την Κόλαση!

Ε'.

Η έσπερίδα των άρραβώνων

Τάπογευμα, ως το βράδυ, ο 'Αρλεκίνος κι' ο Ραντί-Γκρί σιγύρισαν γιά την έσπερίδα την κάμαρά τους. Πρώτα σήκωσαν όλα τα περιττά έπιπλα. Έέστησαν τα κρεβάτια και τα κουβάλησαν στην αποθήκη. Δανείσθηκαν καρέκλες και πολυθρόνες απ' όλα τα πατώματα. Μόνο ο Κάσσανδρος δυσκολεύθηκε κάπως να δώση τις πολυθρόνες του, από φόβο μη του τις χαλάσουν. "Αμα τον έδεβαίωσαν όμως πώς δεν θα βγαζαν τα σκεπάσματα, άποφάσισε να τις στερηθῇ γιά μιά νύχτα.

"Ωστόσο έδράδωσε, χωρίς να φανούν ακόμα ο ζαχαροπλάστης και ο λεμοναδῆς, που θάφερναν τα παραίτητα γλυκίσματα κι' άναψυκτικά (ή άναψυκτικά, καθώς τα έλεγε ο Ραντί-Γκρί).

(Έπειτα συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΠΡΙΝ ΠΕΙΝΑΣΟΥΝ ΜΑΓΕΙΡΕΥΟΥΝ

Τις προάλλες, ένα δροσόλουστο ανοιξιάτικο πρωινό, ο Πέτρος, ο Γιώργος κι' ο 'Αγγελος, παιδιά του παπιά του χωριού, ξεκίνησαν να πάνε να διασκεδάσουν στο γειτονικό δάσος, για τους λαμπρούς βαθμούς που πήραν στις εξετάσεις τους.

Τα τρία αδελφάκια τὰ συνώδευε ο φύλακας του άμπελιού τους, ο πιστός γέρο-Θανάσης. Μόλις ο ήλιος πρόβαλε τις ροδιένες ακτίνες του δειλά-δειλά, οι ήρωές μας είχαν κάνει τὰ δυο-τρίτα του δρόμου.

Ετάχυναν τὸ βήμά τους και σὲ λίγο τὰ ψηλά έλάτια και τὰ μυροβόλα πεύκα προφύλατταν τὰ παιδιά με τις ευρηγετικές σκιές τους.

Αφού ξεκουράστηκαν λιγάκι, άπομακρύνθηκαν σιγά-σιγά για νὰ παίζουν όπως ήθελαν. Για μιὰ στιγμή τους έρχεται ή ιδέα νὰ κρεμάσουν τὰ σακκίδια με τις τροφές ψηλά σ' ένα έλατο κι' έτσι έλευθερω ν' άπομακρυνθουν κυνηγώντας πουλάκια κι' εύλύγιστες σαυρίτσες.

Όπως τὰ σχεδιάζαν, έτσι κι' έγιναν.

Ο πιστός φύλακας άκούγοντας τις άπομακρυνόμενες φωνές των παιδιών και νομίζοντας πως είναι κάπου εκεί κοντά δεν άνησυχισε παρά μόνο σ' ένα δυνατό κι' ασυνήθιστο φτερούγισμα.

Πετιέται γεμάτος περιέργεια κι' άνησυχία, για νά δι' ένα θέαμα, που ποτέ δε τὸ περιέμενε:

Ένας άετός μυριόστιγμη, φαίνεται τὰ φγώσιμα των σάκκων και με τη μεγαλύτερη άταραξία κατέβηκε, τὰ πήρε και τὸ τότε έφρευγε γοητευμένος για τή λεία του.

Ο γέρο-Θανάσης, σαστισμένος στην αρχή, τρέχει, παίρνει την καλαμπάκι του, σκοπεύει και πληγώνει τὸ βασιλιά τῶν αϊθέρα στὸ πόδι.

Ο κλέφτης κλονίζεται, κάνει όμως κουράγιο και σὲ λίγο σχίζει τὰ αϊθέρια μακρυνά από κάθε κίνδυνο.

Τὰ παιδιά έτρεξαν στὸν πυροβολισμό και μετανοημένα για την άπερισκεψία τους, κάταβαν τότε καλά-καλά την άξία πούχουν οι παροιμίες. Γιατί, αν σκεπτόντουσαν την παροιμία πούχουν για τί-τιλο, θάχαν βέβαια τή γνώση νά-σφάλιζαν τις τροφές για νὰ τις έχουν όταν τις χρειασθούν και νὰ μὴ χάσουν και την έμπιστοσύνη των γονέων των, γιατί ό,τι έγινε νῦν τόκανε γνωστά ο γέρο-Θανάσης, σὺν πιστός και συνετός άνθρωπος.

Κυανόλευκο Λάβαρο
(Β' Βρ. Διαγ. Διηγέματος)

"ΟΡΘΡΙΝΗ ΔΡΟΣΙΑ,"

6

—Τή νυχτιά μαζί με τίστρα χρυσοφάνει τὰ όνειρά μου και σὲ κατάσπρα παλάτια τρυγυρνάει λευκή ή καρδιά μου.

—Τή αύγή, μαζί με τίστρα χλωμοσβυούν τὰ όνειράτά μου και διπλώνει, άφίνοντάς τα, τὰ φτερά της ή καρδιά μου

Μαργαρίτες λαμπερές και χρυσό-
[θωρες
σὲ ολοπράσινο πάνω χωράφι,
σὺν άχτίδες τὰ κίτρινα πέταλα
λαμπυρίζουν—σπαρμένο χρυσάφι.

Μαργαρίτες μ' άχτινες χρυσόθωρες
Που άλαφρά σὺς χαϊδεύουν τ' ά-
[γέρια
Μαργαρίτες χρυσές μου φαντάζε-
σάν τῶν έπιγειον σὺν αὐτῶν τ' ά-
[στέρια.

Μικρούλι μεσ' στής νύχτας τὸ
[σκοτάδι,
μονάχο, χαμηλό είναι τὸ κέλλί μου
και μέσα του άγρυπνῶ κι' εγὼ μο-
[νάχος,—
Σκοτάδι τριγυρίζει τήν ψυχή μου

Θάφαίνουμαι σ' άλιβερόκαιμυδρο
ένα φάντασμα—σκυφτός έτσι πού
[μένω

—Άξήμερωτη εἶν' ή νύχτα. και
[για νάβρω
άνάσα, τήν αύγή πῶς τήν προσμένω!
Μεσημεριανή 'Ακτὴ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Από τὸ Λεύκιά μου]

1. Ποῖον χρώμα προτιμᾷτε;
Τ' άσπρο τὸ χρώμα τῆς άγνό-
της. (Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας.)
Τὸ χρώμα τῆς άγιομένης θά-
λασσας. (Μυθόν.)

2. Ποῖον άρωμα σὺς άρέσεις
περισσότερον;
Τὸ άρωμα πού ή άνοιξις σκορ-
πᾷ δειλά στη φύσι.

Τὸ άρωμα πού χύνει γύρω της
ή άδωδότης. (Φαῖδρα.)
3. Ποῖον άνθος σὺς είναι προσ-
φιλέστερον;
Τὸ άνθος τῆς νεότητος.

(Κύννος.)
"Όσα στὸ ρόδο μοιάζουνε λου-
λούδια άγαπημένα. (Διάτ. Δοτήρ.)

4. Ποῖον ζῶον άγαπάτε περισ-
σότερον;
"Όλα, όπως όλους τους ανθρώ-
πους. (Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας.)
Τ' άγνότερο, τ' άρνάκι.

(Σεπασμένος Δόδοτος.)
5. Ποῖον χρώμα οφθαλμῶν και
κόμης προτιμᾷτε;
Ξανθὰ μαλλιά με μεγάλα κα-
στανά ρεμβῶδη μάτια.

(Σεπ. Δόδοτος.)
Μ' άρέσουν γαλάνα ματάκια με
ολόχρυσά μαλλιά. (Κύννος.)
(Συνείγεια Άλλοις) "Αρης

ΔΥΟ ΣΒΥΣΙΜΑΤΑ

Στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου τ' άφιερῶν

Ήταν πρωί, ή ὥρα εννιάμισυ.
"Ω, τί άπαισιό πρωί! Έξω
φύσαγε άγριος βοριάς και έκανε
τὰ τζάμια νὰ τρίβουν με κρότο,
λές και ήθελε νὰ τρυπήσει και
νὰ μπῇ με ὀρμή στὸ δωμάτιο.

Έκει μέσα είχαμε μαζευτῇ ὅλοι
και καθόμαστε άφωνοι γύρω στὸ
κρεβάτι τοῦ πατέρα μου, πού
ήταν άρρωστος βαριά.

Η φωτιά, στὸ μαγγάλι πού ε-
καιγε, σιγά-σιγά έσβυνε και νά,
τώρα πέταξε και τήν τελευταία
της σπῖθα.

Τή στιγμή εκείνη πέταξε κι' ή
ψυχή,—έσβυσε κι' ή ζωὴ τοῦ
πατέρα μου...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Σὲ κάποιον ξενοδοχείο ξαπλώ-
θηκε υπερίφανα μπροστά στὸ
τζάκι ένας σκύλος.

Τέσσερις ξένοι εκάθησαν γύρω
του και πλάι του, γιατί τή μέση
τήν είχε ο σκύλος.

Εοχεται ο ξενοδόχος:
—Μά τήν άλήθεια, ὠραίο σκυ-
λί!... Είναι δικό σας, κύριε;
λέει άποτεινόμενος στὸν πρώτο
ἀπὸ τους ξένους.

—"Όχι, κύριε ξενοδόχε.
—Έξοχο ζῶο! Χωρίς άλλο θὰ
είνε δικό σας, ρώτησε τὸν δεύτερο.

—"Όχι!
—Εἶναι μεγαλοπρεπέστατος.
"Ο κύριος θὰ τὸν άκριβοπλήρω-
σε, λέει στρεφόμενος στὸν τρίτο.

—Λάμπροτατο ζῶο!... λέει ο
ξενοδόχος γυρίζοντας με θαυμα-
σμό στὸν τέταρτο ξένο: θὰ τὸν
έχετε περί πολλού.

—"Ο σκύλος αὐτός δεν είναι
δικός μου.
—Πῶς; άνακράζει τότε ο έξυ-
μνητής. Καί φιλοδωρώντας τὸν
καίμενο τὸν σκύλο με μιὰ γερὴ
κλωτσιά, φωνάζει:

—Γκερμίσου από δῶ, βρωμό-
σκυλο!

Ξανθὴ Έλληνοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γεώργιος έχασε τὸ ένα του
παπούτσι κι' έχει μιὰ χαρά! ...
—Γιατί, άνόητε; τὸν ρωτᾷ ο
πατέρας του.

Κι' εκείνος:
—Μά δεν καταλαβαίνετε, μπα-
μπά; "Αν ήταν μέσα τὸ πόδι μου,
τώρα θὰ ήμουν κουτσός!!
Έστάλη ὑπὸ τῆς Άνελεπιστοῦ Χαράς

Ο Διδάσκαλος:—Δυὸ ή
περισσότερα μικρά ρυάκια, τί ά-
ποτελούν;
Ο Μαθητής:—...
Ο Διδάσκαλος:—(διὰ νὰ τὸν
βοηθήσει:—)"Α...ά...ά...
Ο Μαθητής:—θρίαμβευ-
τικῶς:—Βλάκα!! (αὐλακά.)

Έστάλη ὑπὸ τοῦ Σεπασμένου Δόδοτος

Σκέψις τῆς μικρᾶς "Ολγας:

—"Αν είναι άλήθεια ὅτι ἵππας
χουν άνθρωποι τὸν φεγγάρι, τι
γίνονται όταν χάνεται;
Έστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστη. "Ιπκότης

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνδυασμὸν τὴν λύσιν με 10 λεπτά
θα λάβη άπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρο-
σιν. Έάν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ και τὸ
νομά του εἰς τὸς Λύτας, πρέπει νὰ ε-
σκληρίσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α.) Παίγνιον

Έστάλη ὑπὸ τῆς Έλπίδος τ. Σκλάβου

ΣΥ				
A	KH	TO	MH	A
A	ΠΟΡ	ΚΑ	ΜΥΓ	A

ΛΕ ΛΕ ΛΕ

ΔΑ

Τέσσερα ὀπωροφόρα δένδρα.

δ.) Αένιγμα

Έστάλη ὑπὸ τοῦ Σεπασμένου Δόδοτος
Μέγας άπόστολος τὸ άρσενικό μου
Σήμερον στίξω τὸ θηλικό μου.

γ.) Διὰ τους Γαλλομαθεῖς
Έστάλη ὑπὸ τ. Μανδόνος Προκόπου
A**a**o**a**e
au**e**a**e

Λύσεις τοῦ 30οῦ φύλλου
α.) Πύργος, Πρέβεζα, Κοζάνη,
Σέρβια, Βόλος.—β.) "Ιον. "Ιωνιν.
—γ.) Nécessité n'a point de loi.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
Περνοῦν οἱ έφοδιαζό-
μενοι με τῶμους τῆς
«ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ
Π' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Στ' άποτελέσματα τοῦ Δημο-
ψηφίσματος πού δημοσιεύθηκαν
στὸ προηγούμενο φύλλο, από ο
προσεξία τοῦ διορθωτοῦ, έγιναν
τὰ εξῆς σπουδαία λάθη:

Ο Ναυτόπαις τῆς Δόξης, με
89 δὴθεν ψήφους, άναφέρεται εἰς
τὸν Έπαινον, ἐνῶ εἰς τήν θείαν
αὐτὴν έπρεπε νὰ μπῇ ο "Ηρώς
τῶν Δολιανῶν, διότι αὐτός έχει
89 ψήφους και [4B], ἀλλὰ δεν άνα-
φέρεται διόλου. Προσθέσατέ τον.

Ο δὲ πραγματικὸς άριθμός των
ψηφῶν τοῦ Ναυτόπαιδος τῆς
Δόξης είναι 257 [6E] και συνε-
πῶς πρέπει νὰ μπῇ στὸ Γ' Βρα-
βεῖον τέταρτος, ὅπου τὸν σημειώ-
νετε.

Εἶσι περισσότερα ή "Αναγέ-
νησις τοῦ Έλληνομοῦ, διότι
έχεται πλέον ένδεκάτη (δηλαδὴ
πρώτη στὸν Έπαινο) δεν τῆς
αφαιρείται ὅμως τὸ βραβεῖον,
ἀφού ήτο τῆς τύχης της νὰ τὸ
πάρῃ ἀπὸ ένα λάθος.

Τὸ έμπροσθεν μέρος:

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1919

Ψηφίζω
τὸ ψευδώνυμον:

Οὐράνιος Θόζος. (π.χ.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
αἰσθάνονται παρακαλοῦνται νὰ
ἀνταλλάξουν τὴν νέαν τῶν δι-
κῶν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, άπο-
στέλλοντας και 50 λεπτά διὰ τήν
ἀποσπῆ τῆς νέας ταινίας. Άλλως
εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1919

1.—Τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνα-
γνώσιν των δέκα ὠραιότερων
ψευδωνύμων τοῦ 1919 προκηρύσσ-
ται ἀπὸ σήμερα, διὰ νὰ έχετε
πρόσ νὰ πάρτετε ή νάλλάξετε
ψευδώνυμον, ὅσοι θέλετε, και νὰ
κοινοποιήσετε σχετικᾶς Άγγελίας.

Προδελτία ὅμως δεν είναι δεκτά
μόνον ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου ε.ε.
ἄρ. 31 "Ιανουαρίου 1920, δηλ.
τὸ έκδοθῇ και τὸ τελευταῖον
φύλλδιον αὐτοῦ τοῦ τόμου, τὸ
πρῶτον.

Μή μοῦ στείλετε λοιπὸν
προδελτία ἀπὸ τώρα, διότι δεν
τὰ λάβω ὑπ' ὄψει.

2.—"Εκλέξμα Ψευδώνυμα εἶνε
μόνον ὅσα ἐφάνησαν ή θὰ φανῶν
ἐν τῇ "Αλληλογραφίᾳ τοῦ τόμου
αὐτοῦ, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

3.—Ὡς "Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

4.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

5.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

6.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

7.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

8.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

9.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

10.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

11.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

12.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

13.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

14.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

15.—"Εκλογεῖς δικαιούνται
τὸ βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψή-
φισμα ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι έχουν
ψευδώνυμον έγκριμένον διὰ τὸ
πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύ-
μων, ἥτοι εἰς τήν στήλην
"Εγκρίσεις Ψευδωνύμων", εἴτε
νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνα-
γνώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια
ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1918 μέχρι
Νοεμβρίου 1919.

Τὸ ὀπισθεν μέρος:

Ο' εκλογεῖς:

Γεώργιος Α. Γεωργόπουλος

Ψευδ: Μπαμπούλας (π.χ.)

Αθήναι.

6.—"Επειδὴ τώρα τὸ χαρτί εἶ-
ναι ἀκριβὲς και τὰ ταχυδρομικά
στοιχίζουν πολύ, ἐπιτρέπεται: Α.)
Νὰ σταλῶν πολλά Ψηφοδέλτια
μαζί ἐντὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου
Β.) Νὰ υπογράφουν ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ, μεγαλητέρου ἀναλόγως σχή-
ματος Ψηφοδέλτιον, δύο, τρεῖς ή
περισσότεροι "Εκλογεῖς, ψηφίζον-
τες ὅλοι τὸ ἴδιον Ψευδώνυμον
τῆς άρσεκείας των. Κοινὸν ψη-
φοδέλτιον δεν ἐπιτρέπεται μόνον,
ὅταν οἱ εκλογεῖς ψηφίζουν Ψευ-
δώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ
γίνεταί διὰ κάθε ψηφίζοντα
ψευδώνυμον χωριστὸν κοινὸν ψη-
φοδέλτιον.

7.—Δέκα Ψευδώνυμα, ὅσα θὰ
συγκεντρώσουν τὰς περισσότερας
ψηφούς, θὰ βραβευθῶν: ἐν με-
τῷ πρώτῳ Βραβεῖον, τρία με-
τῷ δευτέρῳ και ἓξ με τῷ τρίτῳ. Θάπονε-
μῇθι δὲ Έπαινος εἰς τὰ κατό-
πιν πλειοψηφούντα εἰκοσι Ψευ-
δώνυμα.

8.—Εἰσὶς θὰ βραβευθῶν και
Δέκα "Εκλογεῖς διὰ κλήρον, ὡς
εἴη: Α) ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφισά-
ντας τὸ Ψευδώνυμον πού έλαβε τὸ
Πρῶτον Βραβεῖον των ψευδωνύ-
μων, θὰ κληρωθῇ ένας και θὰ
πάρῃ τὸ Πρῶτον

Ρούμης, Είμαρμένη, Τραυματίας του Σκρά, Κελαϊδίστρα, Δευκορετίς Δάφνη, Τρελλή Καστανή και Τάγκας. Έβετελεσα τὰς παραγγέλιας των και τούδε ευχαριστώ όλους για τὰ καλά των λόγια.

Κριτική της προηγούμενης Σελίδος Συνεργασίας θὰ δημοσιευθῇ στο προσεχές, μαζί με τὴν κριτικὴ τῆς σημερινῆς, γιατί δὲν ἔχω τόπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ἰκπότης τῆς Τύχης, ἄ. (ΧΜ). Βελζεβούλ, ἄ. (—); Ἰγνηλάτης, ἄ. (ΚΖ). Δάτρις τῆς Μουσικῆς, κ. Φλοῖτος, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ 4 ἕως περιλήπον 10 λεπτὰ ἢ λέξεις.

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰταλλάξουν: ὁ Φιλελεύθερος Ἕλλην με Δευκοκύμ. Αἰγιαλ—ἡ Αἰθήρ με Ζιζ. τ. Σχολ. Φύρο τ. Δεβ., Πανελ. Ὁνειρο, Γιώταν, Μπόεμ, Γυφτοπ., Είμαρμ., Τιμ. Γαλανόλ., Ἰδανικότ. Πανελ. Ἐλπίδα, Δευκοκύμ. Αἰγιαλ.—τὸ Μέλλον τῆς Ἑλλάδος με Ἑλλ. Τρόπ., Μικο. Δέβιον, Ἀστρ. τ. Ἀνατ., Σανθομαλ., Αἰδερίαν, Μαρκέλ.—ἡ Κελαϊδίστρα με Ναυιόπ. τ. Βοσπ. Φιλί τ. Μάν., Ἀυτοκρ. τ. Τρελλ., Πομεμ. Καριά, Φτερο. Ἰκπότης, Τεύθραν, Ραφαῖλλον, Ρομπίν, Τοισεύγ., Κυθέρ., Κυκλαμ., Ἑλληνογόνιγον, Φεμινιστρ., Γιάν. Ἀγιάν, Γυνειωτάμ.,—τὸ Κελαματιανὸν Δουλούδι με Ἑλλ.τ.Σκλ. Δικέφ. Ἀετόν, Ὁνειρομ. Δευτεριά, Χορεύτρ. τ. Ζαλόγ., Βοσκ. τ. Πηλ., Δευτεριά, Πουπέ, Ἀνταλούτ., Είμαρμ., Ἀριελ.—ὁ Μικρὸς Δεσβίος με Σεπ. Δοδ., Φουσανελ., Ἰουδῆθ.—ἡ Δευκορετίς Δάφνη με ὅλες τῆς Κορητικῆς.—ὁ Σπινθηρ τῆς Ἐλευθερίας με Ρόδ. τ. Φαλ., Ἡρώδα τ. 21, Καμπανίλ. τ. Ἀγροῦ, Φράουλαν, Σανθομαλ., Ἀριελ, Γυφτοπ., Μπουνέτ., Φαλήρ. Αἰθ., Μπόεμ, Ροδοπλ. Βοκποπ., Ἰδανικότ., Ρόδ. Ἀγγελ., Ἐλβαν, Ναυτοπ., Μυγκέ.—ἡ Είμαρμένη με Μελαγγ. Κορφατοπ., Ἀυτοκράτ. τ. Τρελλ., Δευτερ. Αἰβαλ. τὸ Μέλλον τῆς Ἑλλάδος με Ἀντισμ. Θυμαρ., Βοσκ. τ. Πηλ., Ἀυτοκρ. τ. Βυζ., Δημοκρατίαν.—ὁ Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν με Καμπανίλ. τ. Ἀγροῦ, Καμέλ., Ρομπίν.—ἡ Ἀπέραντη Γαλήνη με Δικηγόρ. τ. Νεολ., Τορπιλοβόλον 11, Ρεζεντά.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ὀλιμμένην Ψυχὴν (ευχαριστῶ για τὸ ἐσιπάζωμ) ἔτσι γίνεται συχνά!) Ἀνδριόμην Κλαράκι (στελεῖ μου ἄλλα καλύτερα) Ἐνδοκὸν Σταυρόν (δύσκολο νὰ σὲ εἶδω κάθε κάθε φορά!) Σβέντζον (τὸ εἶδα!) Ἐθνοπροδότημον (δέχεται) Ἐπτάλοφον (ὄχι 10, ἀλλὰ 15 λεπτῶν γραμματὸσημον πρέπει νὰ ἐσωκλείης εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν) Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα (ἐλαβα, ευχαριστῶ, σύμφωνα!) Πολίτηνα τοῦ Γέλωτος (δὲν τὴν ἐλαβα) Ἑλληνοπούλο

(κλὸ ταξιδι!) Φύρο τοῦ Δεβάντε (ὁ κ. Ξ. τὸ ἀγαπᾷ τὸ ψευδώνυμό σου, ἀφοῦ εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς ἀπὸ τὰ καλύτερά του θεατρικὰ ἔργα ἢ Α. Τ. δὲν εἶναι!) Μαντεῖον τοῦ Τορφοῦ (ὄχι, δὲν γίνεται!) Ὁριαβον τοῦ Δικαίου (τὰ βραβεῖα τῶν ἐκλογῶν δίδονται διὰ κλήρου) Θεὰν τῆς Εἰρήνης (μικρὰ ποτὰ μπορεῖς καὶ εἰς γραμματὸσημα) Οἰδίποδα (ἔλαβα τὰ 60 λ. περιμένω καὶ τὰ 17,20) Ψωφιδέα (λαμβάνει) Κ. Ζώγαν (τοῦ 1800.) Ἀλκην, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Ἀυτοκρ. τοῦ Βυζαντίου, Βοσπορίδα.

Δοξασμένην Φουσανέλλαν, Σεπασμένην Δοδον, Δουφρόρον, Κελαματιανὸν Δουλούδι, Ἐνδοκὸν Ἑλλάδα, Ἐνδοκὸν Ἑπειρον, Ἀκτινοβολοῦντα Ἡλιον, Κῆμα (ἐλαβα ευχαριστῶ.)

Κορφατοπούλαν, Δεφτερωμ. Αἰβαλ, Μαγεμένον Βοσκόν, Γλυκεῖα Πατριδα, Λοβιακὴν Ψυχὴν, Ποντικίμ, Ἐλευθερὸν Πατριδα (ἐστεῖλα.) **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 5ην Ἰουλίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1820ν Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγούμενων φυλλαδίων.]

443. Δεξιόγυρος

Τὸ πρῶτό μου, ζυγὸς ἀριθμὸς
Φυτοῦ, τὸ δεύτερό μου, μέρος.
Με τ' ὄλο μου στολίζονται συχνά
Ἡ νόσος, τὸ παιδί, ὁ νιός, ὁ γέρος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Νίκης
444. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς
Μῆς; νήσου μόνον
Ἐνα γράμμ' ἀλλάξεις
Καὶ τῆς Κύπρου πόλι
Ἐταῖ παρυσιάζει.
Μὰ κι' αὐτῆς ἀλλάξεις
Μόνον τὸ κεφάλι,
Καὶ μιὰ κατοικίξ...
Τελευταία προβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυρόν

445. Τονόγυρος

Τὴν πολιτεία κυβερνῶ
Τὴν κοινωνία διατηρῶ
Τὸν τόνο ἀπλῶς ἂν μοῦ κινήσης,
Μέρος τοῦ Κράτους; ἐκπαινήσης.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσίου τοῦ Κιθαροδοῦ
446. Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Το-νογυρίων.

Εἶμαι ψευτικὴ ἱστορία
Ἄν με ἀναγραμματισῇ,
Ἐῶσμο φυτὸ φυτρώνει
Κι' ἂν τὸν τόνο μοῦ κινήσης,
Περσφύρεται, θυμώνει.
Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Κλέφτῶν τοῦ Μωρηῶ
447. Παραλληλόγραμμον
****+ = Πατρ. τ. Γραφῆς;
***+* = Ὀλλόσσιον ζῶον.
+ = Ἀρχαῖον ὄπλον.
*+*** = Νομοθέτης.
+**** = Νήσος.

Οἱ σταυροὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδους Ἑλληνοῦ
448. Κρυπτογραφικόν
1234313 = Ὁρσοειρά.
2343 = Ἐπιρρομα.
323413 = Βασίλισσα
43213 = Πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰολέως
449—453. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκ-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-

λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ οχηματι-
σθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

ἄγνος, ἄηλος, ὄθρα, ὄρος, ὄθειν.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τιμημένου Τουφέκι

454. Διπλῇ Ἀκροστιχίς
Τῶν ζητουμένων λέξεων
Ἄν πάρης τὰρχικῇ,
Ἐν ἐργαλίῳ θὰ κάμῃ
Ἀπ' τὰ γεωργικὰ.
Τὰ τρίτα πάλι γεάμματα
Ἄν βάλῃς στὴ γραμμῇ,
Γίγναντα περιώνυμο
Θὰ κάμῃς στὴ στιγμῇ.

1. Ὅρος τῆς Γραφῆς. 2. Ποταμὸς
τῆς Γερμανίας. 3. Μέρος τοῦ σώματος.
4. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. 5. Δέν-
δρον ὁπωροφόρον. 6. Μέρος τῆς οἰκίας.
7. Πτηνὸν ὁωροβόιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χλωμοῦ Φακίρη.

455. Φωνηεντόλιπον

ρχσθ - μθν - ρχγ-πεσ
Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀστέρους τ. Ἐλευθερίας

456. Γρίφος

λι	λι	το	το
λι	λι	το	το
λι	λι	το	το
λι	λι	το	το
λι	λι	το	το

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαβολ. τοῦ Γυμνασίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 18

234. Εὐφρότης (F [εφ], Ρά, τίς.)—235. Φιττακὸς (ψι, τὰ, Κῶς.)—236. Θάσος—237. Τόκνον—Κιότον.

238. ΖΗΤΗΣ 239. Στὸ καλάθι.
ΡΗΝΟΣ (λογικὰ ΛΑΘΗ...) —240. ΑΦΡΙΚΗ,
ΚΩΝΟΣ ΕΛΙΚΩΝ (ἈΕΤΟΣ—
ΙΩΝΑΣ Φλοῖος, ΡΙΝΗ, ΙΚΤΙ-
ΝΑΡΚΗ ΕΛΙΟΣ, ΚΩΝΟΣ, Ἡ-

Ν(α).—241. Φίλις τὴν ἀλήθειαν κἀν πι-
κρὰ ἦ.—242. Ἀπὸ σιγαγὸ ποτὰ
μὲ νὰ φοβᾷσαι. (Ἀπὸ σὶ γὰ νο-
ποτὰ—Μίνα, φοβάσαι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξεις, με παχέα δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κηφαλαία λεπ. 40.
—ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.)

Β' ΕΡΩΤΗΣΗ "ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΣ,"

Πρὸ τὸν βραβεῖο: Ζενδαβάστα, λε-
πτὴ ἀντίληψη καὶ στήν πιὸ λεπτε-
πλεκτη διαφορά. [Ἐκτὸς διαγωνι-
σμοῦ: Σπρογγαλῆ, —καθαυτοῦ τῶν
γραμμάτων— σὲ κάνει καὶ τὴν προσέ-
χει.] Δευτερο: Τραγοῦδι τῆς Δευ-
τεριάς, ἀριστοτεχνῆς: στὴ σκεψῇ, μὰ
χωρὶς ἀρετὴ δύναμις στὴ δημιουργίᾳ.—
Τρίτο: Ἀριελ, ἀψυχολόγητος μὰ καὶ
συμπαικτικὸς: στὴ διατύπωσιν τῶν ἰδι-
ῶν του. Σβέντζος, σύντομος ὅσο
δὲν πρέπει. Ἀγγελος Φθιτός, ἐπι-
ριασμένος στὴν τεχνουργία του ἀπ'
τὴν ξένη φιλολογία.—Ἐπαινος: Ν.
Κατηφόρος, Μαρκέλλα, Στρατηγὸς
Ἀέβει, Φύρο τοῦ Δεβάντε, Ἀνδρῆ-
τος Ἀμαζόν, Λύρα τοῦ Ὀμήρου,
Μοσχομάγκας.—Δὲν ἀναφέρω τοῦ: ἄ-
ξιους μνείας γιὰτ' εἶναι πολλοί.—Πε-
ριμένω διεύθυνση Σβέντζου καὶ Σ.Φ...]

ΜΑΧΑΒΑΤΑ

**Αἰαποστολίσσα, Μαστρίνα, Ζινέττα, Ἀνυπόταγη, Τρα-
γικὸν Προμάνευμα, Φλώρε Ρο-
δάνθη, Βελοροσ, Νικηφόρον
Εἶφος, Ἰκπότη Δε Βοδρῦ,
Βασ. Ἀθηναίε, Φτωχ. φιλόσοφ.
κ. ἄ.,** Ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐκτι-
μησὶν σας καὶ τὴν συμπάθεια.
Μαχαβατά

(10'—396α)

Ζενδαβάστα, ἔλαβα, ευχαριστῶ. Τὰ
ἔργα σας ἀγνίστα—θέλουν ἀνέ-
μα δούλεμα.—**Μαχαβατά**

[10'—397]

Θ αἰκοί, ἀνταλλάσσετε Μ. Μυστικῆς;
Θιακὸς εἶμαι κι' ἐγώ. Μὲ λέν...
ἈΛΚΒ

[10'—398]

Α πειρὰ, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν
ψηλὴ—ψηλὸ **κυματισμὸ** τοῦ **Εὐ-**
ανολεύκου Λαβέρου.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[10'—399]

Κ υπριακὴ **Εὐκλεία,** τὸ Μικρὸ με
Μυστικὰ δὲν ἤξιζαν τόσων ἐπαινῶν
ἐν τούτοις σὰς ὑπερυχαριστῶ.

Τρελλὴ Νεότης

[10'—400]

Π ρώτα στήθηκε, πανύψηλα, ὀδὲρ
τὸ γεμάτο πατριωτισμοῦ, πολεμ-
καὶ ὠμορφία **ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ,** ὡς
καὶ ἀκούστηκε τὸ γλυκὸ **ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τῆς**
ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ καὶ κατόπιν του; γιὰ στελε-
δια ὅλα τὰ ἔλλα ὠρῖα ψευδώνυμα
ποῦ βραβεύθηκα.—Συγχαρητήρια ἐν
κάρδιᾳ σὲ δίδω.

**Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, Τσαφ-
τῖνας, Πρόσπολος τῶν Μουσικῶν**
Τσαχπίνα, Σκανδαλιὰ κλπ.
[10'—401]

"ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,"

Π ραιτηθέντων τοῦ Ταμίου καὶ
Συμβούλου, ἐξελέγησαν: Ταμίος
Ἀνεμοστρόβιλος, Σύμβουλος; Πα-
ζόπουλος. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.

(10'—402)

Μ αῦρε **Καβαλλάρη,** σὺ δὲν ἀνέ-
ψες τὴν Αἰδερία. Τὸ ἔμαθες ἀπ'
μένζ.—**ΤΑΓΚ**

(10'—403)

Η Α' ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΗ ΜΑΣ

Π οῖα ἰδέα ἔχετε γιὰ τὴν τηλεπαθῶ-
τὴ συγκινητικὴ θεωρία καὶ τὴν ἐκ-
ση τοῦ μυαλοῦ με τὴν ψυχὴ;
Δ)σις: Μιχαῆλ Ι. Σειάρα.—Ἀπ'
μάχη Πανσέληνο, στὴ Μυτιλήνη ὅ-
βραβεύθητε.

ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΕΙ

[10'—404]

Α νταλλάσσομεν Μ. Μυστ. καὶ κάρ-
ποστάλ. Βραβεύσομεν καλλιστὴν
τόμω Νικόλασσος. Ἀπευθυντέον
μὲν, Νικόλαον Ράλην, διὰ δὲ, Δου-
τριν Τασσάν—ρ. τ. Μυτιλήνη, γι-
αὶ ἀνταπόδοσις.—**Ζῆθι ὦ Πατρι-
ὑπαρουντοκαπνισμένος Διοπύ-**

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΡΗΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (με 8
εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομικῶς
δρ. 9.

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόνου (με 8
εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποῦ
ματα) δρ. 2 καὶ ταχυδρ. 2.

Ἡ Νίνα (με 20 εἰκόνες) δρ.
καὶ ταχυδρομικῶς 5,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομιδι-
ἐκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,50).

Πρόας ὁ Νικίου (με 24 εἰ-
κόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Ὁ Πυραιοπώλης (με 24 εἰ-
κόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Υπερ Πατριδός (με 24 εἰ-
κόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.